

CAO News 4

Horolezecký časopis severočeského regionu

[HTTP://CAODC.WEBPARK.CZ](http://CAODC.WEBPARK.CZ)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ)

Ročník 4, číslo 4

Duben 2002

JAK SE RODÍ LEZECKÉ PLÁNY

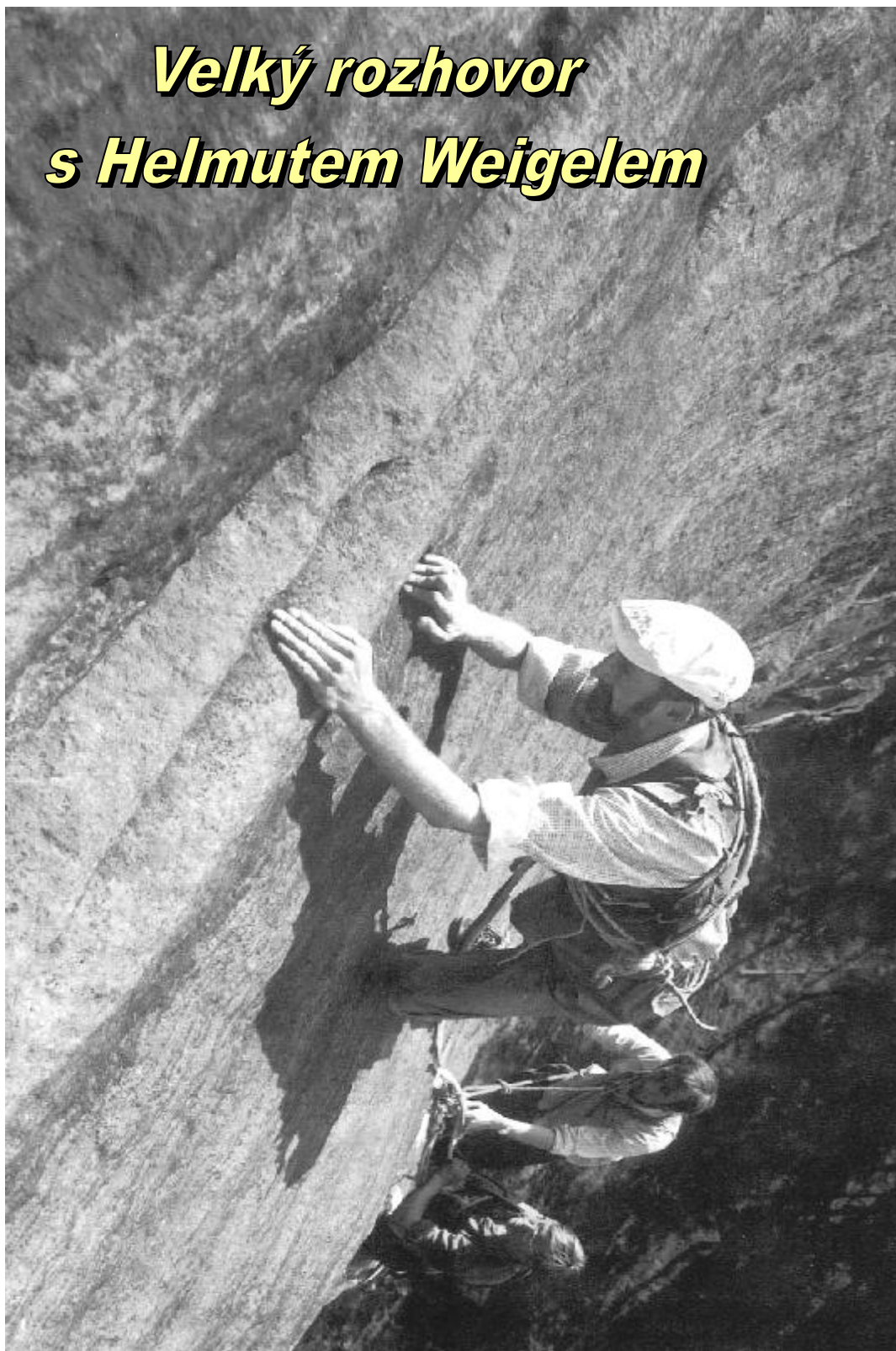
**Kurt
Diemberger**

„A najednou je zde něco, o čem sis myslel, že už je dávno zapomenuto. Mnohdy je to spojeno pouze poutem jediné vzpomínky. A přesto někdy začne tato minulost žít svou vlastní tajemnou existencí a stane se silnější než skutečnost. Stane se novou skutečností...“

V tomto čísle

- v Co nového v CAO Děčín
- v Velký rozhovor s Helmutem Weigelem
- v Příběhy z pískovcového podzemí – díl III.
- v Eiger – Nordwand. Článek od Honzy Horáka
- v Výročí – Jarda Uher 60
- v Krátké zprávy z domova
- v Střípky
- v Okénko HK Varnsdorf
- v Čeká nás a další...

Velký rozhovor s Helmutem Weigelem

Hynek Weigel vyvádí Hladkou hranu VIIb na Želvu v Labském údolí. Jeho bratr Helmut sedí u kruhu

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára

Předseda CAO Děčín

V březnu jsme se sešli na členské schůzce v restauraci U Řezníků v Děčíně Starém Městě a musím říci, že to byla rána vedle. V hospodě bylo narváno, a tak, přestože jsme měli rezervovaná místa, nebylo slyšet vlastního slova a ani dýchat se dvakrát lehce nedalo. Než bude tedy hotová klubovna v Prostředním Žlebu u Zdeňka Vaishara, vrátili jsme pravidelné první středy v měsíci do restaurace Za větrem na Škrabkách. Ostatně pokud funguje zahrádka, nemá „Vitr“ chybu..

Program březnové schůze byl následující:

- CAO News č.3. Rozdání, náměty pro CNs 4
- Členské průkazy a příspěvky – opozdílci a noví členové
- Přijetí nových členů a přestup do oddílu: Petr Kočka, Ivan Náhlík, David Šedivý a Jan Švihnos
- Nejbližší akce: Mirasův švih, promítání v Bělé, cyklistické časovky...
- Velikonoce ve skalách – Milan Cestr informoval, jak se vyvíjí zájezd na Českomoravskou vrchovinu
- Zájezd do Paklenice – Honza Švihnos nabídl volná místa na květnový zájezd do Paklenice
- Vrcholové knihy – problém ztrácejících se knih
- Různé – film Horská koza, náměty na nový hraný film, Hocyboj atd.

Březnové schůzky se kromě členů CAO Děčín zúčastnili i milí hosté: Ilona Škalová, Vladislav Nehasil, David Nehasil, Tomáš Melen.

V březnu jsme hodně lezli a ještě více jezdili na kolech. Tak např. Pavouk se pomalu vrhl na těžké cesty v Labáku, Mexičan Bělina ničil spolulezce v převislých spárách Ostrova, Horáček s Liborem Hrozou vyzkoušeli Harlinovu cestu v severní stěně Eigeru. Na druhém ročníku Mirasova švihu se sešlo 44 cyklistů, proběhly individuální i společné tréninky na cyklistické časovky a...

...a horolezec, člen-nečlen CAO Děčín, dlouholetý ředitel Zabílkova srazu v Labském údolí, Sir Jaroslav Uher oslavil „šedesátku“!! No, věřili byste tomu?!

To nejzajímavější z proběhlých akcí najdete jako vždycky dále v listě.

Good Climbing Adventure and Outdoor!

Příští oddílová schůzka CAO Děčín se bude konat ve středu 15.5.2002 v restauraci Za větrem na Škrabkách od 18.00 hodin.

Konečně plníme jeden z našich závazků – přinášíme Vám první z rozhovorů, které jsme (Chára, Nehasil, Štěpán) vloni a letos natočili s „pány horolezci“ Karlem Krombholzem, Ladislavem Ryskou a Helmutem Weigelem.

Hned v úvodu se sluší všem pánům poděkovat za trpělivost, kterou s námi měli při natáčení, za nezapomenutelné chvíle při jejich vzpomínání na začátky lezení v Labském údolí a za zapůjčení vzácných fotografií.

První rozhovor s Helmutem Weigelem uskutečnil Vladislav Nehasil. Tady je:

Velký rozhovor s Helmutem Weigelem

jako vzpomínka na bratry Weigelovi

Helmut Franta Weigel (*1930)

Heinz Hynek Weigel (*1934 ...2000)

Na snímku z vrcholu Rauschensteinu bratři Hynek a Helmut Weigelovi

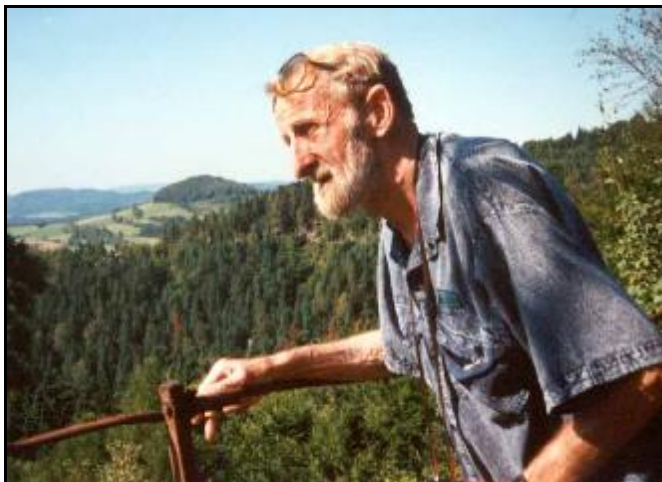
Jaké byly začátky tvého lezení?

V mé době to nebylo jako dnes, kdy se malé děti učí lézt na umělých stěnách – to tenkrát ještě nebylo. My jsme chodili s klukama, ani se nedá říct lézt, jen s prádelní šňůrou na Pastýřskou stěnu, nevěděli jsme přesně na co vlastně ta šňůra je, považovali jsme ji jako za horolezecké lano a tam jsme se plácali - pokoušeli se o lezení.

Až v roce 1946 přišel za mnou jeden z těch kluků (jmenoval se Horst Kahl) co jsem s nimi chodil právě na Pastýřskou stěnu a zeptal se mě: „Hele, nešel by jsi se mnou zítra lézt?“ no a já samozřejmě, myslel jsem jako vždycky. A on povídá „Ale doopravdy!“. Já se ptám: „Jak doopravdy?“ Odpověď byla: „Uvidíš“. No a druhý den přišel ještě s jedním starým horolezcem - Němcem, který se jmenoval Prautsch a s ním jsme šli do Bělé a moje první cesta v tomto složení byla „Stará cesta“ na „Sestry“ – to byl můj začátek lezení.

To Ti bylo 16 roků, co Tvůj bratr?

Brácha byl o 4 roky mladší a ten začal lézt až o dva roky později tj.1948, to jsem tenkrát oslovil ještě Karla Krombholze, se kterým jsme v té době jako kluci chodili hrát fotbal a tak, to už pro nás bylo takové otravné, a tak jsem se ho zeptal: „Nešel by jsi někdy lézt?“ Karel řekl že jó, no a já ho vzal, samozřejmě do Bělé na Sestry, jako já jsem začínal. Ještě dnes, když se podíváš pod severní spáru na Sestrách, tak tam najdeš vytesáno ve skále „KK 18.4.1948“ – to je Karel Krombholz, kdy začal lézt. No v té době začal s námi lézt i brácha.

Hynek Weigel na Jehle nad Českou Kamenicí

Helmute, Ty jsi začínal na Pastýřské stěně a později v Bělé, ale podle průvodců na Pastýřské stěně vznikly cesty až v letech 1973 až 1978. Kde jste přesně lezli?

My jsme lezli spíše na západním okraji Pastýřské stěny, tam je to nižší a hlavně kvůli našemu vybavení, ale taky vím, že jsme lezli i pod restaurací (*dnes Nebíčko pozn. red.*) není to těžké tak za III., takovou spáru, domnívám se, že nahoře traverz vlevo pod převisem a vylezeš přímo u restaurace. Nevzpomínám si přesně rok, ale to už jsme tenkrát lezli.

Co jsi lezl v letech 1946-1948 před začátky bráchy a Karla?

Chodil jsem s tím panem Prautschem, kterému mohlo být tak kolem 35 let, od kterého jsem odkoukal jak se navázat, jak slanit, založit smyčku nebo jak smotat lano, i když to vybavení nebylo nic moc. Prautsch lano měl, ale když jsme chodili s Karlem, tak jsme měli lano, že když jsme slaňovali, tak jsme ho dali čtvermo, aby se nepřetrhlo. Karabiny hasičský a tak.

Jak jste se navazovali na lano, měli jste lezačky?

Lezačky jsme také neměli, obdivovali jsme Němce, kteří měli lezačky - ty s tou konopnou podrážkou. Po každém lezení se musely zalátat. My jsme lezli v kečkách. Navazovali jsme se už na hrudník. V té době už bylo známo, že navazování na pas je nebezpečné. Ze začátku na vůdcovský uzel až o několik let později pak dračí smyčka. Slaňovali jsme Dülferovým sedem.

Kam jste chodili lézt a jak jste se do skal dopravovali?

Průvodce v té době žádný nebyl, jenom pan Prautsch měl Ferhmanna a s ním jsme chodili do Labáku, Bělé a trochu po okolí. S ním jsem v roce 1946 vylezl poprvé na Vojtěcha. A tak v těch začátcích jsme chodili jen tam, kde jsem to trochu znal. Později jsme objevovali okolní oblasti např. Hřensko – Křídelní stěny (Velký Pravčický kužel, Homole, Beckstein a Lovecká trubka). Po odchodu Němců jsme měli obavy, kam budeme chodit lézt, že budeme lézt dokola na ty věže co známe. Skutečnost je ale jiná – nedá se to ani pořádně všechno zlézt za celý život.

Do Hřenska jsme jezdili parníkem a po okolí (Labák, Bělá) pěšky, později pak na kole. Také do okolí Hruboskalska, Příhraz jsme jezdili na kole.

Jak byly „vybavené“ vrcholy?

Vrcholy, ty staré klasické, byly vybaveny stěnovými i slaňovacími kruhy celkem v dobrém stavu, každý vrchol měl knížku většinou z roku 1939 a většinou SBB (Saský horolezecký svaz). Před válkou se o vrcholy starali Němci. Za války už pak ne. Výstupů v této době bylo málo, jen sporadicky, většinou za rok tak, třeba Vojtěch - 3 výstupy.

Působili v oblasti starší lezci a jak se k Tobě chovali? V jakých horolezeckých oddílech jsi s bráchou působil?

V oblasti jsem neznal žádné starší lezce, proto jsme také v roce 1949 založili horolezecký oddíl HOS-Podmokly. To bylo v Ostrově. To už jsem měl horolezeckého průvodce Piláta, kde byly všechny oblasti celé republiky mj. Labské údolí – Vojtěch VI,VII,VII ale i Tatry – Gerlach II,III,IV, také tam byly oblasti kam se moc nechodilo třeba Lubenské údolí, no alespoň něco. Jiní průvodci nebyli. Abych se vrátil, byli jsme v Ostrově lézt a tam byl Karel Světelský, to byl první vedoucí oddílu, byl to takový trochu organizátor. Jeho otec byl také v Sokolu, tak k tomu měl blízko. Ten dopomohl založit oddíl HOS-Podmokly (srpen 1949). Pak asi kolem roku 1952, to byla éra fabrik a Sokol nepřipadal v úvahu tak jsme založili Spartak Podmokly (vedoucí já) a pak (asi rok 1955) Lokomotiva Děčín (vedoucí L.Holpuch, pak S.Balíček, pak Z.Janků a pak Hozák). Nejlepší kolektiv byl na začátku to nás bylo málo, jak nás přibývalo tak vznikaly samostatné skupiny a party a už jsme nebyli tak jednotní.

Byla pravidla lezení, kterými jste se řídili?

Pravidla lezení byly napsané, jen v německém Fehrmannovi – první horolezecký průvodce v Sasku měl popsány pravidla. Pravidla a výchovu jsme ze začátku přebírali od Prautsche a Hankeho. Neexistovalo šlápnout nebo se chytit kruhu i lano ze shora nepřipadalo v úvahu. My sami jsme pak prosazovali čistotu lezení nejen v oblasti, ale v rámci celého horolezeckého svazu, ovšem to se nám nikdy na pískovcích nepodařilo. Mohu říct, že my jsme byli taková „tvrdá linie“.

Našel se někdo kdo by tato pravidla nedodržel a jak byl potrestán?

V našem oddíle ne, nás bylo málo a pořád jsme chodili spolu a znali jsme se a už jsme věděli kdo na co má a kdo ne. Ale našli se třeba, byť si ho vážím, lezl jsem s ním a i jsme udělali spoustu významných výstupů v horách, vynikající lezec a reprezentant J.Mlezák, který na písku nebyl zas až tak dobrý a snažil se držet v té špičce, občas udělal prvovýstup a zatloukl kruh ze skoby – což bylo v té době proti pravidlům. Pak ne já, ale třeba Erich Wrbíků šel a kruh pilkou na železo uřízl. To byl jeden případ na Klárce za dlouhý čas, nebylo to jako dnes v tom měřítku. Všechno se člověk také nedozví.

Porušil jsi někdy pravidla, ale upřímně?

Ne. Za to by mi to nestálo. I když byla rivalita. Jednou se nám s bráchou naopak stalo a to v Ostrově na Vztyčené věži, v údolní stěně jsme dali smyčku, nějak nám to nešlo vylézt a tak, že to dolezeme za týden. No a za týden už to bylo vylezené (Budín, Matras) – dnes Vzhůru sokoláci VI. Smyčka tam určitě byla, nemohla vypadnout, my jsme přes ní slaňovali. Věděli, že to bylo rozdělané. No ale to byla výjimka.

Angažoval jsi se také v ČHS?

Tehdy byla Krajská horolezecká sekce, kde jsem dělal ze začátku v metodické komisi. Tato sekce měla také své reprezentační družstvo (UL, TP, MO, DC), ve kterém byli 4 děčínáci. Později jsem dělal předsedu metodické komise a pak jsem byl předseda krajské sekce, asi dva roky. Také jsem působil v trenérské radě. Pak jsem působil v metodické komisi ČHS a nakonec jsem byl předsedou metodické komise ČHS, ale to bylo později. Potom jsem z této funkce odstoupil, asi kolem roku 1984. Dělal jsem pro ČHS také cvičitelské kurzy. Při dojíždění do Prahy na jednání mi ČHS proplatil cestu, dostal jsem stravné a v práci jsem byl omluvený a ten den refundovaný. V metodické komisi ČHS se nám podařilo (s

V.Sloukou) prosadit natočení 3 metodických filmů. Jeden z nich byla technika pískovcového lezení, jediná nevýhoda bylo, že nebyl barevný. Taky jsem dostal, to bylo v období komunismu, různé plakety a vyznamenání a takový blbosti, ale mezi nimi jsem dostal nejdříve bronzový a pak stříbrný za zásluhy o rozvoj Československé socialistické tělovýchovy, no ale né každý to má.

Kam si jezdil lézt nejraději?

Hlavně Labák a Hřensko a do Bělé v týdnu – tam jsem byl domácí. Ale nemohu říct, že bych nerad jezdil do Rájce nebo Ostrova. Ale Labák a Hřensko to bylo naše, o to jsme se starali taky jako vrcholová komise.

Jakou jste měli s bráchou průpravu?

Brácha ten na cvičení a trénování moc nebyl, on byl takový talent od Pánaboha. Ale zase se to projevovalo tak, že když neměl svůj den, tak raději šel domů. Já už za Sokola chodil do tělocvičny a cvičil silové cviky a později jsem se spojil s vodákama – kánoistama (F.Říha, Vršovský,...byli 6. na olympiádě v Římě) a s těmi jsem makal a tak jsem jistou fyzickou měl. Umělé stěny jako dneska to nebylo. Ale určitý bouldering byl, dělali se traverzy kousek (tak 1 až 2 metry) nad zemí - na to byl specialista Standa Balíček, který nás dokázal vyhecovat k těm nejtěžším krokům. Také jsme hodně trénovali na lyžích na sjezdovkách. Libor Holpuch pořádal oddílové závody na Komáří vížce v kombinovaném slalomu. A do Tater se jezdilo s lyžemi, většinou se stanem, s jídlem na týden a lezeckou výstrojí. Pod stěnu s lyžemi, pak jsi zdolal vrchol, slezl a rychle zpátky na lyžích ke stanu – to byla výhoda. Až později běžky, ale to už se začaly jezdit první závody - „Zlatý cepín“ v Liberci, „Jizerská padesátka“, „Stříbrná skoba“, „Po hřebenech Krkonoš“, bohužel v Děčíně nás nebylo tolik, proto jsme tyto závody jezdili i s vodákama.

V kolika letech jsi se oženil a jaký to mělo vliv na Tvoje lezení?

Ženil jsem se v 31. letech, takže dost pozdě. Vydržel jsem dlouho. Sňatek prakticky moje lezení vůbec neovlivnil. Pak, až byly děti, tak trochu ano.

Jak bratr?

Bratr, ten se ženil hodně pozdě, až po padesátce. Děti neměl. Z této stránky byl na tom lépe, mohl lezení věnovat více času.

Kolik jsi udělal prvovýstupů? A kolik brácha? Kdo víc?

Určitě brácha. Já na prvním asi tak 50. Brácha udělal daleko těžší i v Sasku, asi tak 150.

Dělali jste cesty na střídačku?

Ne. Snad jen jednu, a to Západní hranu na Beckstein.

Jaké máš svoje nejtěžší prvovýstupy?

Hřebenový kužel – Varianta Východní hrany VII; Strážce Jílového dolu – SZ cesta VII.

A brácha?

Určitě Skříň – údolní Vzpomínková cesta VIIC (VIIIa). Tam žádná cesta nevedla, tak vlastně odevřel celou údolní stěnu. A řadu dalších. Např. Protěžová věž – Stěna snů VII, Kamzičí hrot – Jižní stěna VIIb, Königspitze v Německu – Náhorní stěna VIIb (IXb). Ale to jsem byl vždycky s ním.

Kam si jezdil nejvíce lézt?

Kromě Saska a našeho pískovce, určitě do Tater. Tam jsme jako děčínáci už měli dobré jméno. V té době jsme všechny nejtěžší cesty vylezli. Když jsme přijeli do Tater, hlavně v

zimě, tak Slováci např. Psotka nebo Gálffy říkali: „Jé děčínáci jsou tady, co nám zase vyzerou“.

Co jsi nejtěžšího v Tatrách vylezl?

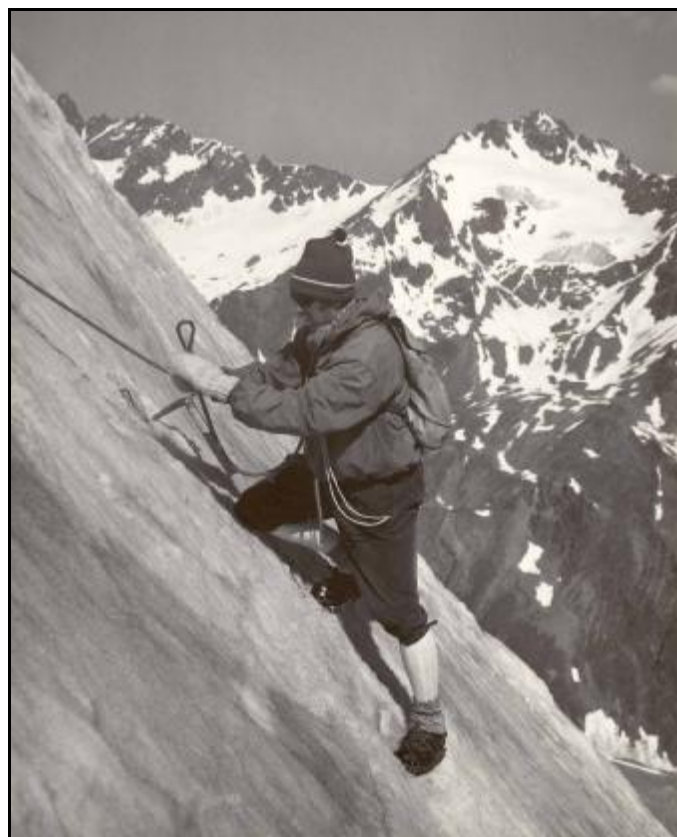
Myslím si, že zrovna s J.Mlezákem v Severní stěně – Šádek - Bocek Malého Kežmarského štítu. To byl první zimní přelez. Myslím si, že je to za VI. Nebo Lapinský komín na Galerii, třetí přelez.

Udělal jsi nějaký prvovýstup v Tatrách?

V Tatrách ne. Většinou jen první zimní přelezy.

Byl jsi ještě v nějakých jiných horách?

Kupodivu se to někdy povedlo, ale to byl cvičitelský kurz první třídy a to musely být velehory, takže jsme byli v Ötztálských Alpách.

Ötztálské Alpy - Taschacheisflanke (Helmut Weigel na ledovci)

Lezli jsme Severní stěnu na Widlspitze, nebo Severní stěnu Similaunu, kterou jsme jeden den vylezli a druhý den to celý vyjelo. V Julských Alpách, to jsme tam byli s bráchou – ono se to málokdy povedlo, že jsme tam byli oba dva, to jsme vylezli Čopův pilř v severní stěně Triglavu. Sice v létě, ale to napadlo asi 20 čísel sněhu. Asi v 58. roce jsem byl na Kavkazu, tam spíš se podařilo dostat – já jsem byl politicky nespolehlivý, to byl první zájezd Československých horolezců. Vylezli jsme Tschan du Gan severozápadní žebro za 3b. 5b tam v tu dobu bylo nejtěžší, takže nic moc extra, ale byla to moje první, bez dvou metrů, čtyřtisícovka. Na Elbrusu jsme byli, ale normálkou. Pak jsem tam byl ještě dvakrát. Lezli jsme Nakratau severní žebro 4b – dlouhá cesta s těžkým a složitým sestupem. Později pak jsem byl na Mont Blancu, ale klasickým chodákem. Na Matterhornu jsem byl, Italskou cestou nahoru a Švýcarskou dolů, takový přechod. Nejvýš jsem byl na Pamíru v roce 1978 ve výšce 6500 m.

Jak na tebe zapůsobila výška? Bylo Ti špatně, točila se Ti hlava?

Docela ano, V Tatrách nic, od 3500 do 4000 m nic, ale pak už to je znát. Malátnej a hlava bolí, je třeba se trochu zaklimatizovat. Byli lidi, který na tom byli hůř a některý líp. Takže nejvyš 6500m.n.m., tenkrát se nám to nepovedlo, to asi víš, spadnul Franta Chlumský to byl náš vedoucí, tak to bylo dost poznamenaný a tak jsem se na vrchol Pik Lenina nedostal. Tenkrát si myslím, že bych se na něj asi vyškráb.

Na Pamír jsi určitě letěl, a kdo to zaplatil?

Letěli jsme přes Moskvu a platil to krajský svaz a dělali jsme brigády, natírali nad Ústím nějaké konstrukce, a přispělo nám i spoustu organizací mezi nimi i KSČ, které právě zařizoval Franta, proto taky ten Franta za každou cenu musel být na vrcholu – byl v takovém morálním tlaku. Na vrchol došel a za tmy při sestupu asi zabloudil a spadl do severní stěny, která je dlouhá 2000 m.

Kde byl brácha nejvýš?

Na Kavkaze a Pamíru nebyl. Byl na Matterhornu, na Mont Blancu. Lezl na Piz Badile Casina.

Do které České nepískovcové oblasti jste jezdili nejvíce?

Bořeň. Moc né, ale občas v zimě. Třeba s J.Mlezákem jsme na Bořni dělali Severní pilíř první přelez, mordovali jsme se tam sedm a půl hodiny. Byli jsme se podívat ve Svatým Janu pod skalou a v Srbsku, nebo na Svatoškách, na Kozelci u Žlutic a jinde. Ale nejvíc na pískovce.

Spadl jsi někdy?

Do kruhu nikdy. Na zem ano, to bylo na S'tatým majorovi v Tisé na Staré cestě, to tam nebyl ten kruh, co je tam teď, a tak blbě, že jsem si narazil kříž a kostrč. Chodil jsem chvíli ohnutěj.

Co brácha?

Brácha, co já vím, on chodil dost sám – to víš on dokázal vylízt sólo Severní na Vojtěcha a slízt dolů Starou cestou, bez lana a to lezl se sebezajištěním na Hradní náhorní spáru a nad kruhem než se dostal do spáry tak tam vypadl. Na zem spadl, to vím určitě, na Vosím hníždě na Severní hraně, to je IV., nějak mu to ujelo a spadl mezi šutry – myslel že neodejde. On dělal i prvovýstupy sám, třeba na Houbu tu sedmu co tam má a ta je dost těžká, já jsem dělal třetí přelez.

Jaká byla mezi vámi rivalita?

Ně to nebyla. Já byl silový typ lezce, dělal jsem nářadový tělocvik, ve 13 a 14 jsem v této disciplíně závodil. Kdežto brácha to byl lezeckej technik, antityp sportovce – dá se říct, hubenej jen kost a kůže, vypadal až podvyživenej a přesto dokázal takový výkony. On byl šilenej idealista a měl to hrozně rád.

V životě jsou veselé chvílky, máš nějaký veselý zážitek?

To asi neřeknu nic nového. Veselé chvílky to bylo když toužíš vylízt na nějaký vrchol nebo nějaké cesty a po čase se Ti to podaří to jsou ty dobrý chvílky. Ale většinou když to člověk hold dosáhne, už je to pryč, a už zase myslíš na něco dalšího. A další plány. Nebo když se Ti narodí dítě. Horší je to, když hold je tady smrt, nejen ve skalách, dnes už mohu říct smrt mých kamarádů horolezců a bohužel včetně mého bráchy. Přestože byl mladší - to mě vzalo dost.

Ale vzpomínám si, když jsme začínali lézt, tak jsme věřili s Karlem na syrová vejce, před výstupem jsme je pili na ex. Jednou jsme byli ve Hřensku, vybalujeme výzbroj a najednou se hlava Karla ztratila v batohu. Hlava se vynořila a všichni se

smáli. Rozbily se vejce a jak to chtěl zachránit (vylízt) měl všechno na vousech.

Jaké bylo tvé povolání, jakou si měl v životě práci?

V životě jsem měl štěstí, když to tak dnes vidím. Zkraje jsem byl vyučený technický sklář, dělal jsem neonový reklamy. Pak v ZPA a pak u silnic. To jsem měl svoji motorku a kontroloval jsem zda někdo neničí třeba značky. Každý den ráno jsem odevzdával hlášení. Efekt prakticky nebyl žádný. Takže času spoustu. Pak v nákupu no a potom jsem šel do technické služeb dělat vedoucího do střediska skály. To bylo moje hobby a tak jsem byl svým pánem. A tam jsem zůstal do důchodu to je prakticky do sametové revoluce.

Byl jsi ještě po revoluci někde v horách?

Konečně jsem se dostal do Dolomit, kam jsem tu možnost před tím, bohužel, neměl, no a lezli jsme tam taky pěkné cesty, třeba Innerkoflerturm, Dibonovu hranu a další. A vloni jsme byli na Mont Seratu v Musala a ve Francii kolem Marseille. S Hynkem jsme byli také v Kaisern.

Jaký máš názor na současné děláni cest, povídá se že se dělají ze shora, leze se s magnésiem, místo kruhů se dávají atd.?

Co na tohle mám říct? Magnézium, to se mi vůbec nelíbí, škodí, to je snad přece prokázané. Prostě je to svinstvo a to na písek nepatří. Borháky se mi taky nelíbí a cesty dělané shora, to už vůbec ne a takové cesty, že šáhneš krok vlevo a jsi v jiné cestě to taky ne. Uznávám, že ta mládež chce taky dělat cesty, hledá terény, to já беру, ale tímhle stylem ne.

Jaký máš názor na různé horolezecké srazy?

Já to akceptuji, ale vyznavač nejsem. Chápu Rudu Zabílku, který chtěl zpopularizovat Labské údolí a taky svoje cesty, protože pověst Labáku byla že je to těžké, bez kruhů, špatně jištěné aj., ale ten kdo to zná tak ví, že to není až tak pravda. Bylo to trochu přísněji klasifikované než jinde, to se dá říct – ALE! To je způsobené tím, že první cesty dělali Sasíci, který doma u sebe už měli těch svých cest dost a tak, když udělali cestu u nás, v cizině, tak to tvrdě posoudili, aby se ukázali jak jsou dobří. Ze začátku to šlo, ale jak bylo více jak 200 lidí, to už bylo přece jen moc. Šel jsem jen splnit oddílovou povinnost jako člen oddílu. Myslím si že horolezectví je sport individuální a nevím jestli v takovém množství lidí je potřeba ty srazy dělat.

Kteří spoluzeční byli Tvými tzv. životními?

To záleží na určitém období. Ze začátku to byl rozhodně Karel Krombholz, s ním jsme chodili a jezdili na kole lézt, třeba do těch Příhraz, na Hruboskalsko a jinam. Ze začátku jsem všechno dělal s Karlem Krombholzem. Pak byli další jako například Zdeněk Janků, Venca Slámů s tím hlavně do Tater, Standa Balíček, v pozdějším věku Lad'a Rysků, Günter Schneider a celým svým životem tady byl můj brácha Hynek, se kterým jsme asi lezli nejvíce a nejdéle.

Přátelství vždycky stmelí nějaký mimořádný zážitek, na který vzpomínáš nejčastěji?

Je toho víc, ale např. s Karlem si vzpomínám v Tatrách - on to měl vylezený v létě Puškášův pilíř – v zimě to přelezené

nebylo, říkali jsme si uděláme první zimní přelez. Karel Krombholz, Venca Slámů, Radek Kotalů a já, mazali jsme tam. Ještě vím spali jsme na Váze, tam byl Zdeno Zibrin a Josef Psoťka a o půlnoci jsem šel kouknout ven, jaký je počasí. Nebylo jasno, trochu zasněžilo, šel jsem si zpátky lehnout a upozoroval jsem Psoťku jak stojí za mnou a čekal „co se bude dít“. V půl pátý ráno jsme vstávali a šli jsme na ten pilíř. Karel říkal: „To bude v pohodě, když jsem to lezl v létě to byla sranda“, dole trochu položené až pak na hoře jsou 2 nebo 3 délky trochu těžší. No a s tím jsme na to šli. Špatně jsme se vybavili, naše chyba - já neměl ani svetr. Už nás měl děsit jen ten sestup. Z Galerky to v zimě není až zas tak jednoduché. To jsme ještě netušili co nás čeká. V létě to položené, to co měli během chvilky přeběhnout, to bylo hrozný, bylo to v ledu a zasněžený, v těch podmínkách těžký - to nám trvalo šíleně dlouho, s Karlem jsme se tam střídali a tvrdě jsme bojovali o každý metr. Víme, že nahoře v těch převisech to bylo už lepší, ale než vylezeš na Galerku, tak tam byla návěť - to jsem lezl zrovna já a musel jsem se prokopat tunelem na vrchol. Vylezli jsme na Galerku a byla tma. Sestup dolů to bylo vyloučeno. Neměli jsme žádné jídlo ani pořádné oblečení a dost zima. Udělali jsme záhraby, konopná lana pod sebe, já s Radkem, Karel s Vencou. Noc, to ti nebudu ani povídat, vždyť to znáš jak to je, hrozná - Radkovi omrzly palce u nohou, myslím že Vencovi taky, a teď ráno ty lana, to byl drát. Strašný. Nakonec se nám podařilo sestoupit, myslím že přes Pustou lávku do České doliny, protože slaňovat s těmi lany, to se nedalo. A vím, že kluci nám přišli naproti a dost nám pomohli, protože my jsme na tom byli fyzicky - dost vyčerpaní, plus zima a plus to žádné jídlo, jsme na tom byli dost zle. Ale dneska musím říct vlastní blbosti. Podcenili jsme to. Nevypatí se to, mohlo to dopadnout dost zle. Rozhodně nás to smělilo a určitě jsme měli důvod k oslavám.

Nebo, to k tomu vybavení. Při soustředění širšího reprezentačního družstva Československého horolezeckého svazu v Tatrách v Bielowodské dolině v souvislosti s tou výzbrojí, kdy na trhu skoro nic nebylo, tak si to vyráběl každý sám. A tenkrát byli v módě kladivocepíny. Na soustředění jsem lezl s Radanem Kuchařem Severní Vysokou, taky docela dobrá, těžká cesta 550 m vysoká, a Radan měl kladivocepín, který si vyráběl sám nebo nechal udělat a on taky nebyl zrovna fyzicky dost zdatný, takže odlehčený co nejlehčí cepín a když sekal trochu ten led někde, tak dvakrát sekl, pak musel vyndat kladivo, protože se mu ten kladivocepín ohnul, musel ho zase narovnat. A zase dvakrát sekl a takovým způsobem asi ta výzbroj vypadala. I takový špičkový horolezec měl v té době takovouhle výzbroj.

Jaký máš názor na vrcholovou komisi, je potřeba?

VK to je, myslím, jednoznačné, musí být. VK jsme měli vždycky, taky jsem jí dělal předsedu a byl jsem i v SZ oblastní komisi, když to bylo kolikrát složitý, zvlášť v těch pravidlech, který nebyly jednotný. Takže člověk je někdy znechucen, že ty úspěchy nejsou takový, jaký by člověk čekal nebo nejsou adekvátní tomu úsilí, které do toho dá. Ale rozhodně musí být, protože někdo se musí starat o kruhy, když už nic jiného, musí se starat o vrcholové knížky, aby byl alespoň trochu nějaký přece pořádek. Či-li jednoznačně VK musí být. A musí posuzovat přece i nové cesty a v nich osazení kruhů a všeho.

Byl by jsi jí ochoten pomoci, v rámci Tvých možností?

Asi bych už nechtěl být jejím členem, ale pokud je něco nebo bylo něco potřeba, co bych já mohl dělat, tak to udělám velice rád. Velice rád, protože Ti můžu říct zase z druhé strany,

protože zase nějaké spojení s těma Němcema mám, tak právě říkali, že doteďka tam u vás nebylo nic, ale teď už se tam začíná něco dít, i když na odpověď od VK čekáme příliš dlouho. Jestli je jazyková bariéra, tak klidně pomohu. Vždyť jsem v tom dělal, i ty průvodce jsem dělal. Dělal jsem do toho prvního českého průvodce od Jedličky, pak jsem dělal tuto oblast do průvodce Severní Čechy od Slouky a taky když dělal průvodce Dietmar Heinicke pro Němce Labské pískovce, tak jsme na něm dělali s bráchou.

Chodíš ještě lézt?

Chodím líz, snažím se líz. Když mám chuť, tak většinou není s kým, byl jsem i sám, (třeba Houbu v Bělě), ale ani tam bych nechtěl už spadnout, protože dneska když spadnu, tak kdo ví jestli mi to koleno ještě sroste nebo noha. Člověk když v tomto věku nad tím přemýšlí tak je to těžký. Láďa Rysků dokud chodil, tak to bylo dobré, ještě tak vloni nebo předloni, to jsme se domluvili a jeli jsme třeba na Všemilskou. Žádný velký výkony, ale snažím se. To ještě než Hynek umřel, to taky s Láďou, jsme dělali na Rauchenstein tu Jižní cestu. Nebo Velkou věž tu Starou cestu jsem vyvedl a taky tam nesmíš spadnout, že jo zrovna. Ale na to jsme my byli dost zvyklí, my jsme si moc nemohli dovolit padat.

Jaké poselství bys předal dalším generacím?

Já si myslím, že my jsme ty skály měli především rádi a milovali je a to, myslím, že je základ všeho. Protože když ty skály a vůbec i tu přírodu budu mít rád a vidět nejen ty skály, tu cestu, ale taky tu kytku, která je vedle cesty, ten výkon i s estetickým hlediskem nějak spojit, dát dohromady. To je myslím ten cíl, který by měl mít každý jako základní, hlavní myšlenku. Myslím si že není dobrý, pokud lezec propadne jen tomu vylízt jen tu nejtěžší cestu a jinak neuvidí kolem nic. Z toho všechno vlastně vychází. Když tohle to budu milovat, nebudu to vidět jen jako tělocvičné nářadí, a vím že i ta skála žije, tak se k ní taky budu chovat férově. To, myslím, že je ta hlavní myšlenka. My jsme byli prostě idealisti a možná i trochu fanatici, se dá skoro říct, ale myslím, že i taková musejí být a že to je zapotřebí. A s tím pak všechno souvisí, dodržovat pravidla a zachovat skály i pro další generace. A ještě jedna rada: „Ještě žádný mistr z nebe nespádl, ale ze skal už hodně“.

Díky za rozhovor a přeji Ti pevné zdraví a hodně krásných dní ve skalách.

Pro CAO News Vladislav Prcek Nehasil

Příběhy z pískovcového podzemí

Díl III.

**Stanislav Eminger
HO Bořeň**

Třetí a zároveň poslední loňská výprava za pískovcovým podzemím Severních Čech se uskutečnila již v době, kdy sníh zasypal krajinu v okolí Labské stráně a všechny lidičky přepadla šílená předvánoční nákupní horečka. Jen my jsme byli v pohodě.

Příběh třetí:

O praseti v podzemí a pekle v jílu

Sraz byl jako vždy 9:30 před domem u Věrešáka. Kupodivu všichni nahlášení se dostavují včas a tak můžeme vyrazit. Tentokrát naši speleu dvojku doplňují ještě

další dvě zajímavé postavy. Prvním je adoptivní otec všech členů našeho HO a zároveň jeho doživotní předseda - Jarda Hanuš. Čtvrtý a poslední člen výpravy je známý „Novoroční fantom“ zasněžených Tiských stěn - Lukáš Chalupecký z Teplic (podrobnosti viz. www.lezec.cz, článek Berghajl 2002, nebo CNs 2/2002).

Za hřmění zvuku těch nejagresivnějších rockových kapel dorážíme na Labskou stráň. Jarda ještě následující půlhodinu po opuštění auta nekomunikuje. Pravděpodobně nic neslyší a až za půl hodiny se mu navrací zbytky sluchu. Nó, žádný Nedvědy mu Ládík skutečně nehrál.

Převlékáme se a můžeme vyrazit hledat Lesní díru. Nejprve dvakrát obejdeme zasněžené pole a oplocenou kolonii chat, až nakonec dostáváme ten správný směr. Popis máme od jednoho z největších znalců zdejšího pseudokrasu P.Chvátala, a tak jeskyni nacházíme bez větších problémů.

Vstup tvoří ukázkový závrť na jehož dně je vstupní otvor, který tvoří kolmá šachta. Při přípravě slanění někdo poznamená, že přesně takhle si představuje past na lidi nebo na zvířata. Ani netuší, že se za několik minut přesvědčí o pravdivosti svého tvrzení. První začíná sestupovat do nitra země Lukáš. Potom nastupuje Ládík, který však než zmizí v otvoru šachty, začíná koulet očima a náhle mění i barvu obličeje. Vzhůru k nám vykřikuje něco o neskutečném zápachu (*tak slušně to samozřejmě neřek'*). Já si pomyslim něco o jeho rozmazlenosti a měkkotě. Vždyť Lukáš při sestupu do díry nehnul ani brvou.

Pak nasedám do slanění já. Lehce sestoupím k otvoru a pak... Pak to přišlo. Nepopsatelný mrtvolný zápach linoucí se z komína začal okamžitě pracovat s mými žaludečními svaly. To už slyším ze spoda řev. „Volové, tady spí chciplí prase“. Situace začíná být velmi vážná. Namačkání na sebe řveme jeden na druhého, ať se pohne a leze dál, nebo že se tu... atd. Navíc nás čeká hororový traverz, přímo nad viditelně se hýbajícími ostatky divé svině. Jeden chybný krok a následuje pád přímo na rozkládajícího se pašika.

To už jsem naštěstí za původcem toho strašného zápachu. Díky přirozené cirkulaci vzduchu se můžu konečně nadechnout. Lukáš, který je před námi, však dává další hlášku. „Je tady další zvíře“. Tentokrát se jedná o již dobře (červi) ošetřené a preparované tělo lišky. Ale ať je to liška, srna či něco jiného, dál už se mazlit s tímto zvířátkem nikomu nechce takže se vracíme zpět na povrch.

Po tomto vynikajícím začátku se rozdělujeme. Jarda s Lukášem zalézají do Máslové díry a do Jeskyně přátel přírody. Já s Věrešákem jdeme hledat údajné propojení jeskyní Dámská a Přátel přírody. To vcelku snadno nacházíme. Dostáváme se asi do 2/3 úzké plazivky, která přechází v kolmé, ještě užší pravoúhlé stoupání z něhož vyčnívají ostré skalní bloky. Pokoušíme se o prolezení, ale nějak nám dochází chuť a odvaha. Tak se raději vracíme.

Jelikož pořád cítíme tu hroznou, nasládlou „vůni“ pašika, přemýšlíme co s tím. V tom Ládík dostává spásný nápad, jak „oblbnout“ naše čichové buňky. Na rozdělaném ohni opéká svoji klobásu. Její roztavený tuk pak nanáší ve vrstvách pod svůj nos a „vono to funguje“. Okamžitě si mašluju okolí nosu kusem připálené sekané, zbytek sním a je mi fajn.

Najedeni a „oparfémováni“ uzeninou vyrazíme dál. Docházíme k věži zvané Čihadlo, kde naše zraky spočinou na kruhu a následujícím úchvatném výlezu. „Prej je to za VIIb“, ale nyní to vypadá tak za X. Skála kolem kruhu je mokrá a porost mechů a kapradin nad ním vytváří spíše kulisu tropického deštného pralesa, než vrcholový výšvih na jednu menší žlebskou věž. Snímek této lezecké scenerie použije později Lukáš jako svoji PF-ku. Po několika obhlídkách věží Suché Kamenice sestupujeme k poslednímu dvěma jeskyním této části skal.

První je snadno dostupná a prostorná Mezerní. Tu absolvujeme bez větších problémů a zážitků. Na dno druhé, a toho dne poslední navštívené jeskyně, se dá částečně slanit. Zbytek tohoto asi 15 m komína se musí proklouzat pomocí zemské přitažlivosti a nízkého koeficientu tření, úzkých a slizkých stěn této průrvy. Pokud se člověk asi v polovině komína zbavil sedáku a jiných zbytečností, dostane se na její dno „vcelku dobře“. Avšak při pokusu o návrat na denní světlo, každý pochopí, proč má jeskyně název „Jílovité peklo“.

Komín úzký tak akorát na tělo, kdy na jeden vylezený metr vzhůru následuje přibližně stejně dlouhý prokluz zpět. I když jsou určité typy komínů a spár mojí oblíbenou disciplínou, přesto se zpočátku nemohu odlepit od země. Nahoru se několikametrový komín změnil na desítky metrů úporného (a nechutného) sápaní. To samozřejmě odpovídá i době návratu. Jakou však prožívám radost, když spatřím zapadající

slunce a členy podpůrného družstva, jehož jádro tvořil Jarda, obřadně přikládající polena do své „oslavné vatry“.

Po nezbytném pohanském rituálu, jenž jsme vykonali u plápolajícího ohně a kterým jsme poděkovali všem přírodním božstvům za to, že nás nechali přežít dnešní den, si sdělujeme zážitky. Nejednalo se jen o zoufalý boj v Jílovitém pekle, ale i zdárné absolvování „Propasti pojídačů mrtvol“ (ofic. název „Lesní díra“ bohužel nevyovídá nic o charakteru a obsahu této jeskyně). Po té opouštíme tuto méně známou část „Labáku“ a již za tmy dorážíme k našemu expedičnímu vozidlu.

Převlékáme se, Ládík startuje svého diesela a vzápětí zapíná CD přehrávač. Než nás stačí srazit tlaková vlna od reproduktorů do sedaček, stihneme ještě nandat Jardovi špunty do uší a připoutat ho k sedadlu. Odjíždíme. Tak „Sbohem Lesní díro“ a „Na shledanou Labáku“.

A ještě jedna malá poznámka na konec. Když jsem pak doma, zbaven svršků oděvu prošel okolo své drahé ženy a dcery, obě při pohledu na mé, do krve odřená kolena jen nechápavě kroutily hlavou a říkaly něco o nedostatečném množství rozumu, úměrné mému věku. **Zkrátka „Jeskyňařina to je dřina“...**

(Konec příběhů)

Eiger - Nordwand

Harlinovo cestou v severní stěně Eigeru

Jan Horáček Horák

CAO Děčín

Auto se před naším vchodem plní čím dál tím víc a já stále nosím další a další krámy. Vypadá to, že se stěhuju.

Směrem Grindelwald vyrážíme ve třech. Já - bez funkce, Libor Hroza, jako schopný vyvaděč, ale neschopný navigátor a Honza Hrbáček - řidič a hlavní fotograf.

Cestou mi asi připadá, že mají Švýcaři moc čisto, a tak jim bleju do pangejtu. Jinak pohoda. V Grindelwaldu jsme až po 21. hodině. Spíme na parkovišti, na začátku městečka u informační tabule. Já venku, kluci v autě.

Ráno přeparkováváme auto a jdeme zjistit cenu lyží, předpověď počasí, cenu a odjezdy zubaček. Máme dost času a protože je hrozně vedro, vyvalujeme se na parkáči. V kratasech a do půl těla. Balíme matroš do stěny a i když se snažíme minimalizovat co se dá, bágly jsou velký a těžký. Libor ze mě má srandu, když mu v prvním kole přeberu karabiny a jeho české Walterky vyměním za lehčí drátáky (úspora váhy) a v druhém kole prohlásím, že v goráčích v tom vedru nikam nejdu a nechávám si kratasy, které pak táhnu, jako úplně zbytečnou zátěž stěnou. Honza balí haldu focení, lyže a věci na bivak.

U pokladny se nám nedaří získat žádnou slevu na zubačku, a tak nás to stojí dohromady 75 CHF. To ještě nevíme, že sleva se dá získat na průkaz instruktora ČHS. Nesmí se ovšem říct instruktor, ale BERGFÜHRER. Ty to pak stojí 6.40 CHF. Na Kleine Scheidegg se loučíme s Honzou a jdeme pod stěnu. Je fakt vedro, a tak jsem rád, že jsem nevyměkl a nešel v Gore. S uspokojením poslouchám Hrozu jak píčuje, protože je mu teplo a potí se jak vrata od chliva. Sněhu je pod kolena, a tak to celkem odsejpá. Těsně pod nástupem je perfektní plošina na bivak, takže se rozhoduju zůstat. Mezitím co Hroza vaří, já prošlapuju stopu až pod nástup a obhlížím první délku. Okna zubačky se zdají být hrozně blízko. Na dosah ruky. Zdá se mi, že bychom to na lehkou zvládli za 3 - 4 hodiny.

Vaříme vodu na ráno a spát jdeme brzy. Budík nařizujeme na 4 hodiny s tím, že tak v 5 začneme lízt. V noci je teplo, okolo -4°C. Ve 4 začínáme vařit snídani a píšeme smsky, že

jako už budeme nastupovat. Kluci naše zprávy dávají na net, a tak celý svět ví, kdy si kdo z nás uprdl. V půl 5 zjišťujeme, že je ještě pořád tma a že když je tma, tak se spí. Tak spíme až do sedmi...

První délka patří k těm těžším. Libor začíná lžt s batohem, ale po pár metrech ho nechává ve sněhu a až na štand leze bez něj. Já se pak starám, aby se bágel při vytahování nezašprcl. To je úplně skvělý, protože jsem pořád pod ním a ta svině dokonale čistí žlab od sněhu, který mi padá za krk.

No a pak to jde ráz na ráz. Délky nepočítáme, protože v tak velký stěně to stejně nemá cenu. Občas blběj sněh, občas dobrej sněh. Občas blběj led, občas dobrej led. Občas skála, občas mix. Jedno místo je fakt zapeklitý. Úzkej komín, v kterým se taženěj batoh zašprajcne vždy, když to člověk nejmenš potřebuje. Teď zas píčuju já. Pak zase led, sněh, sněh, led, zašprclěj batoh, led a sněh. A tak celý den. Já jsem si vtípně

vzal místo dvojích silnejch ponožek jedny slabý, a tak se mi hrozně kvrdlá noha ve skeletu. Je to tak mnohem namáhavější. Lýtka mě pálí a každou chvíli se snažím odpočívat, což moc dobře nejde. Libor žádnou délku nejistí, a tak lezeme poměrně rychle.

Asi 2 - 3 délky pod okny nevíme jestli doprava, kudy vede výstup, nebo doleva, kde je jistě bivač. Rozhodujeme se pro bivač a traverzujeme ještě asi 3 délky do malé jeskyně. Traverz byl celkem výživnej. Cepíny pěkně na sedák, rukavice dolů a opatrně, ani nedýchat. (Teda to je jen můj pocit z traverzu...)

Jeskyně je úplně super. Určitě se vyplatí tam natraverzovat. Je dost hluboká a prostorná. Člověk se může odvázat a sundat sedák aniž by se musel bát, že se rázem ocitne o 700 metrů níž. Já jsem se teda bál a chvíli jsem vyhrožoval, že budu spát navázaněj. Ale je to o zvyk. Po 4. hodině už vaříme a sušíme věci na sluníčku, které zatím zářivě svítí a hřeje. Romantika a pohoda. Klidně bych vyměnil Libora za nějakou babu. Po setmění ještě chvíli sledujeme rolby na protějších svazích, píšeme smsky a pak už spát.

Někdo se vyspal dobře, někdo špatně. Někdo si 3x za noc bere Coldrex a jde 3x čurat. Někdo se vyspal, někdo ne. Co dodat... Ráno vstáváme zase pozděj. Je zataženo a mraky se honí sem a tam. Čeká nás 4 délkový traverz pod okny do místa, kde se začíná lžt 1. Skalní bariéra. Z oken koukají turisté a fotí si ty magory ve stěně. Mezi nima nás sleduje chlapík od zubačky. Pak otevírá okno a něco se německy ptá. Já mu nerozumím ani slovo, a tak na něj anglicky: „Do you speak english?“ „Yes, do you need something?“ „No, thank you.“ Řvu na Libora, že je tu nějakěj maník a že prej jestli něco nepotřebujeme. Dostávám instrukce, že mám ještě zjistit jestli je za rohem, kam nevidíme okno do štoly. Tak já, v zápalu boje vyhrknu: „Excuse me is um die Ecke hole in the wall?“ Nevím jestli rozuměl mojí perfektní angličtině, ale každopádně nás ujistil, že je.

V traverzu nad náma z bariéry visí několik fixů z jiných cest. Konečně jsme u toho našeho. Štand je perfektní. Tři Petzl nýty. Lano je vybledlý a porostlý mechem. Kus nahoře je na několika místech vidět úplně prodřený oplet. Libor nasadil jümáry. Nevím jestli jsem se blbě tvářil (jako že já to dovedu), ale každopádně se mě zeptal, jestli nechci jít první. Mám nejmenš o 20 kilo míň. Já na to myslel celou dobu na štandu a jsem rád, že to navrhl. Zatím jsem totiž lezl více méně na druhým a už mě to přestávalo bavit. Tak nasazuju vozejky a začínám. Strach není, protože si každých 5 metrů cvaknu skobu nebo nýt a Libor mě přece jistí.

Další štand je zase ze třech kroužků. Je stále zataženo, občas spadne nějaká vločka. Fouká. Libor bojuje s bágelama a nadává na své šplhadla Spent. Společnými silami jsme všichni na štandu. Já, Libor, Bágel a Bágel. Dál už fix nepokračuje. Jen holá skála, bez sněhu a ledu. Sem tam nějaká skoba nebo kruh. Počasí se kazí víc a víc, stěnou se hrou prachový lavinky ze sněhu, který začal padat a fouká jak o život. Nevíme co teď.

Rozhodování je těžký. Lízt nahoru nebo ještě bezpečně slanit. Rozhodujeme se pro druhou variantu. Jak řekl Petr Štěpán: Hora nemá nohy, ta neuteče. A my se vrátíme třeba za rok.

Slaňujeme a traverzujeme pod okna, chlapíček pořád kouká a jedno nám otevírá. Kolmým ledem lezeme dovnitř. Sundat a sbalit matroš, pár fotek a hrr do vláčku. Platíme 2x 31.40 CHF a už jsme dole na parkáči. Auto tam není, ale Honza za hodinku přijíždí.

Dole v Grindelwaldu lehce prší a je mlha, že kopec není skoro vidět. Přejíždíme na jiné parkoviště a vaříme. Kolem 5 hodiny se jako na potvoru úplně vyjasňuje. Je krásný západ slunce a kluci fotí jak o život. V noci praží hvězdy a my si téměř rvem vlasy, že jsme vyměkli. Ráno je už na štěstí zase zataženo a my sedíme v autě a valíme směr domov...

Ještě pár rad na závěr:

Zdá se nám nevhodnější jet někdy dopoledne z Grindelwaldu do stanice. Odsud jít přímo pod nástup cesty. Ještě tentýž den porenčovat 2 - 3 délky. Zabívakovat na skalce pod nástupem (dobrá plošina). Ráno vyrazit ještě za tmy a vyjumarovat po fixech. Člověk se zahřeje a se světlem má 2 délky za sebou. A první délka je dost těžká, aby se lezla po tmě. Pak to hrnout co to jde a pokusit se porenčovat

si alespoň 2 délky na skalní bariéře. Podle času a podmínek zabívakovat v jeskyni vlevo od oken. (Traverz po úzké polici.) No a pak už je to na každém...

Materiálu jsme měli hodně. Určitě se hodí sada friendů, včetně malejch. Šrouby stačí 4, skob taky není potřeba moc. Řekl bych tak 5 - 8, podle toho, jak se kdo bojí, ale my jsme jich cestou potkali spoustu erárních a spíš nám docházely karabiny a expresky. Vlastní jsme tloukli jen jednou a to ještě v tom traverzu do bivačovací jeskyně. Určitě se hodí spousta sešitejch smyček. Krátký i dlouhý. Určitě šplhadla a kladku. Zase podle podmínek, ale myslím si, že nutnost je mít lezečky.

To je tak všechno co mě napadá, tak si to každej, kdo tam pojedete přeberte jak chcete a zabalte si taky jak chcete. Tohle je jen takovej typ.

Výročí

Jarda Uher „60“
Petr Štěpán
CAO Děčín

V Děčíně byly ulice ve kterých se rojili horolezci. Jen tak namátkou: **Černé Kladno** - Krombholz, Weiglovci, Kotala, Schneider. **Riegrova** - Ryska, Fabián, Štěpán. **Kosova** - Weingartl, Hozák, Černý, Martínek. Pěknou skalní čeládku také vyrodila **Jeronýmova ulice**: Zabilka, Hubka, Hozák a Jarďa Uher.

Každá generace lezců vždy začínala lézt na konopném laně od kozy i když pro později narozené lezce je konopné lano již

historický artefakt. Budiž. Ale příběh, který vám povím, je svatá pravda, ať se sto sáhů do země propadnu, lhu – li.

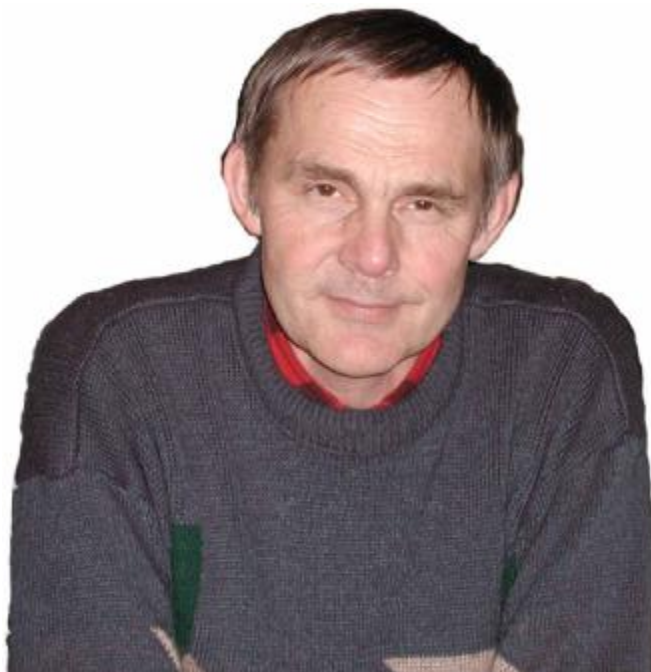
Psal se rok šedesát. Hubka už byl lézt někde v Bělé, Uher by to chtěl také zkusit, ale neměl lano. Lehká pomoc. Z Pepikem (Dolfou) Hozákem udělal skvělý kšeft. Vyšmelil téměř nový fotoaparát zn. Flexaret bez čoček, za vynikající konopné lano bez pevnosti. A hurá s Hubkou na třešň před domem. Co muselo se stát, stalo se. Při nácviku slanění se lano přeskublo a Jarďa křápl ze dvou metrů na záda. Z okna na to čuměl Zabilka a lezecká dvojka byla na světě. Vylezli spolu řadu prvovýstupů.

V roce 66 se konal první sraz v Labáku, Jarďa je jeden ze zakladatelů. Paní Uhrová upekla husu a s celým pekáčem ji nesla direttissimou od parkoviště pod Tyršovky, aby ředitel srazu neměl hlad. Ta dobrá duše vůbec netušila, co ten Uher v těch skalách vlastně provádí a když se polomrtvá dodrápala pod stěnu, málem ji trefil šlak. Následuje řada vylezených cest v letních a zimních Tatrách a také přežitý třístametrový pád s krosnou a kytarou z Velkého hangu pod Terynou. Ledový sešup přežil jen Uher, vše ostatní bylo na třísky.

„Péťo, autobus uveze všechno“, tak jsem Jarďu poslechl, nacpali jsme ho ho bagáží, v Linci jsme se podívali jak kráčí první člověk na měsíci, rozloučili se s emigranty a večer stanujeme pod Cima Picola. Po řadě pěkných vylezených cest následoval další Jarďův maisterštyk, když skočil nic netušící v klidu se pasoucí krávkě na hřbet. Co následovalo můžeme vidět jen na Americkém rodeu. Nakonec dobytče zvítězilo a Jarďa se válel mezi kameny.

Byl mezi prvními rogalisty v Děčíně, všechno je třeba vyzkoušet. Ví kolik váží občanka, kolik jehla, není špagát, který by na trhačce nepřetrhl. Tatry, Alpy, Pamír - hory byly v pohodě.

Nová doba přinesla sebou pro nás nový sport – horské kolo a to Jarďu dostalo. Přežil několik držkopádů ve sjezdu. Několik měsíců marodil, Ivan Náhlík mu našel umělé šlachy a Jarďa, že začne prodávat lezecký vercajk. Znovu to zkusil před několika lety na vápně ve Francii a ono to šlo. Najednou mi povídá „Péťo končím, vypadla mi ruka z pantů“. Dali jsme chvilku voraz, ruka naskočila a ještě jsme vylezli dvě cesty a denní norma byla splněná.

Jarda (Bažináč – zapomenutá přezdívka) Uher v březnu s námi oslavil šedesáté narozeniny. Jako dárek si v sobotu stříhnul 90 km na kole „Mirasův švih“ a v neděli s Pavoukem a druhý vylezl Jižní cestu na Jeptišku VIIb.

Co dodat? Čtyřicet dva let aktivního lezeckého života do pár řádků nevťesnáš. Při odchodu na oslavu Jardových šedesátek žena utrousila „Hlavně, aby jste si vzpomněli, proč jste se tam sešli“. Jenomže ona z toho ještě nemá rozum a vůbec netuší, co jsme tam upekli.

Vid' Jardo?

Topíme, vaříme, chrníme...

HOCHSCHWAB

JAKUB KRONOVETR

VIENNA AUSTRIA

V p ů l c e listopadu jsme s Pípou (moje milá) proběhli po rakouském Hochschwabu. Tyhle krásný kopce nemají s tím křoupavým obyvatelům nemytých kuchyní nic společného. Poslední zimu se tu sněhu moc neurodilo, a tak nám sníh sahal maximálně po kolena.

Auto jsme zaparčili v sedle Seebergsattel nad Seewiesen a vyrazili jsme pokořit vrchol Hochschwabu 2277m. Přístupový hřeben o délce asi 10 km se celý táhne ve výšce kolem dvou kilometrů. Plán je jasný. Winterraum Siechstel Haus 2153m, spánek, vrchol, auto. Jenže po 6 hodinách přibližování se k vrcholu sněhem spojeného s chrochtáním při pohledu kolem sebe na okolní kopce a údolíčka, se začíná sluníčko schovávat za obzor. Měníme plán a sbíháme na winterraum Voisthalerhütte 1654m. Dorážíme za mžourání čelovek. Všude pusto, nový sníh zdobí jen stopy kamzíků, ticho, jasno, mrazivo -15 stupňů. Zapalujeme svíčky, podpalujeme v kamnech suché klacky kleče a k dokonalé romantice už snad chybí jen náhka ta lahvička. **Topíme, vaříme, chrníme.** Druhý den už jen hudrujem na opominutý krémík s faktorem a za azura dorážíme k polední na vrchol. Zjišťujeme, že naše původní noclehárna, je jen cosi se střechou, k přespaní ve spacácích s označením „do mínus hodně“. Náš komfort by tady jasně drobátko utrpěl. K autu se vracíme údolím Seetal. Výlet-totální chrochtačka. Dát si to ale na skialpech musí být skutečnou pochoutkou.

Topíme, vaříme, chrníme

V E N E D I G E R

Na konci loňského října byla naplánovaná „náhka“ akce do Alp. Po dlouhém přemítání padla volba na odpytlení Grossvenedigeru. Mí spoluputovníci tam měli pověšený rovnou dva. Odmítli však opakovat pro ně již notoricky známou cestu přes Pražský chaty (Prager Hutte Alte a Neue).

Gross a Klein Venediger

Jdeme tedy z druhé strany. Ze Sulzau jsme dojeli po štěrkové cestě až k závoře, zabalili na 4 dny a vyrazili v jednu hodinu zdrtit vynášku a ještě pokud možno za světla dorazit na Kursinger Hutte 2547m. Zadařilo se. 6 hodin s plnou horskou žádnou med, ale vytápěný winterraum nám na rozlámaný záda dal rychle zapomenout. Koukáme na vrcholky kolem sebe, obdivujeme hlavně pyramidovou stavbu Gross Geigeru. **Topíme, vaříme, chrníme.**

Ráno je mlha, 20 cm nového sněhu, ale hladoví vlci další pytel nepřipouští. Po cestě č. 902, a pak po ledovci do sedla mezi malým a velkým Vendou. Do sedýlka se vylézá po pochybně strmém sněhovém mostíku, pod nímž zeje černá fujtajblová díra. Jako nejlehčí mu zkouším šlapat na hřbet čechraje mu hřívu zbraněma ho přemlouvám. Přemluvil. Vydržel. Po 5 hodinách dorážíme na vysněný vrcholový hřeben.

Vrcholový hřeben Grossvenedigeru

Z nového sněhu je krásná střecha. Je nabroušená od větru, že si na její ostří můžeš sáhnout. Tři minuty zatajeného dechu a dotýkáme se vrcholového kříže 3667m. Moc toho nevidíme, valíme zpět. **Topíme, vaříme, chrníme.**

Kersinger Hütte a Gross Geiger

Třetí den je naprostý modro. Hlavní cíl splněn, a tak vymýšlíme co dál. Jednohlasně Gross Geiger 3360m. Je to zmenšená kopie Matterhornu. Pravidelný jehlan. Po hodině a půl přibližování se je všem jasné, že s výbavou kterou máme, lépe řečeno nemáme, nemáme ani deko. Hora se napřímila a snad i vyrostla. Dva jsme otočili a stihli ještě týž den dobít choďákem Keeskogel 3291.

Vrchol Keeskogel 3291 m n. m.

Výhled na Venedigery a Geiger zahojil další pytel. Jasně, ticho, vrneme na vrcholu blahem, prohlížíme si mraky jak v Simpsonsích, a to jsem prej dokonce viděl i Dolomity. Na chvilku jsme za chvíli. **Topíme, vaříme, chrníme.** 4. den prcháme k autu a valíme dom. Mým spolupachatelem byl Jirka Žák (bez diakritiky Zak, podobnost jistě ne náhodná). Výlet - totální chrochtačka.

Topíme, vaříme, chrníme

ZÁVĚR

Rád vyřáším kamkoli, ale v noci chci spát spánkem spravedlivých. Otevřené winterraumy, občas i s kamnami, dekama, jídlem (převážně přebytky českých návštěvníků), skýtají možnosti netušené. Informovaný človíček si tak může na záda naložit místo spacáku, hrnců, vařiče a dalšího, pár pivek navíc, ba co více, může s sebou vzít svou milou křehčí polovičku, která mnohdy nesnáze zimy snáší o malinko hůř.

Pojďte tedy zahltnout počítadlo našeho šéfredaktora Jiříka informacemi ze všech koutů hor o takových šťastných horských zimních pokojících. Hodně se dá najít na

www.alpenverein.at

www.turistenklub.at

ale osobní zkušenost je neocenitelná. Jestli Vás teda nenaštvo, udělám první dva zápisy:

Pohoří: Venedigergruppe, Chata: Kursinger Hutte, winterraum otevřený, kamna ano, vaření ano, míst k ležení asi 20.

Pohoří: Hochschwab, Chata: Voisthalerhutte, winterraum otevřený, kamna ano, vaření (hrnce ne, jen konvice)

Kubo, to vůbec není špatný nápad – takže já přidávám:

Pohoří: Berchtesgaden, Watzmann, Chata: v sedle pod závěrečným úsekem normálky, winterraum otevřený, kamna ano, vaření ano, míst k ležení asi 10, SUPER!

-jch-

Rakouské ledy

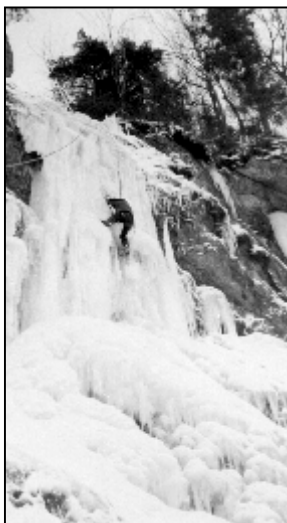
Nenaber, Erlaufboden, Hollental

JAKUB KRONOVETR
VIENNA AUSTRIA

Co letošní zima ušetřila na sněhu, nadělila určitě na ledu. Mám to do předalpi hodinku cesty, a tak jsem občas přičichnul i k vůni zbraní.

Oblast Nenaber:

Z dálnice A1 se v St. Poltenu odbočí na jih a po silnici č. 20 přes Treisen a Lilienfeld až do Turnitzu. Pár stovek metrů za ním je velká kaple, od ní cca 1800m směr Nenaber je parkoviště vedle dřevěný boudy. Nechat auto v zimě jinde, je nemožný. Dále po silnici pěšky a při vlevo hled' uvidíš na konci strže s potokem stěnu s asi 30m ledu. Jak ukloněný, tak rampouchy. Potok hlavní se přeskochí a jeho menší kolega se obchází vlevo. Pak už se jen asi 5 minut stoupá. Kdo si chce

užít pádu do vrtanech šroubů, prosím, ale pro nás normální neuškodí rada, že se ledopád dá obejít zprava a hodit to shora za strom. Lano 50m však nestačí. Tady se může každý se zbraněma vybláznit. Komu by se ale toto zdálo na začátek příliš, může po silnici pokračovat až k asi 15m ledíku, hned vlevo u silnice za potokem. Opět se obchází zprava a top rope za modřín nemá chybu.

Oblast Erlaufboden:

Abyste tuhle vesničku našli na mapě, musíte ji mít docela podrobnou. Z Turnitzu stále směr Mariazell. Za odbočkou na Puchenstuben ve vesnici Reith odbočujeme vpravo na Erlaufboden. Ve vesnici za mostem necháme auto a vyřážíme proti proudu řeky po pravém břehu. Cestou potkáváme řadu menších i větších ledíků, většinou na druhé straně řeky, ale vy extremisti se nenechte zmámit a jděte pořád dál. Asi po 45 min cesty se Vám po pravé ruce otevře neuvěřitelný pohled. Aréna, asi 130m vysoká, stejně tak široká se stovkami tun různě barevného ledu. Některé sahají až nahoru, jiné pramení ve skále. Domorodci tvrdí, že hlavní linie, od pohledu ta nejtěžší je na štandech ve skále osazená borháký a tudíž ani slánění po několika snových délkách není problém. Tady jsme se ale k lezení nedostali, proto nemůžu potvrdit osobně. Vězte ale, že tahle oblast není ani v nejmenším pro začátečníky.

Oblast Grosser Hollental:

O Hollentalu v Raxu a stěně Blechmaueru, už snad četl v Montaně každý. Cesty jako Blechmauerverschneidung 6, nebo Hic Rhodus Hic Salta 8- (6+ A0) jsou prasky, které se nesmějí při návštěvě vynechat. Zimní návštěva však láká nečím jiným.

Z Vídně po A2, sjezd Seebenstein, po S6 asi 15 km odbočit na Gloggnitz, dále Payerbach, Hirschwang až do Keiserbrunn. Tady se zdarma kempuje při dobývání stěn v Raxu. Pokračujem dál a za tunelem, která chrání silnici před lavinami, zaparčíme. Po 50 m vlevo prolezeme dírou v železné bráně a po asi hodině a půl cesty údolím, dojdete na pravé straně k ferratě Alpenverein (AV) steig. Vpravo 15m od ní je vyladěný asi 1-2m široký komín, délka 70m, sklon 80 stupňů. První metry je led nekvalitní, ale na tom zbytku se zlikviduje snad každý. Ferrata slouží jako super pomocník při top ropování. Ideální by asi bylo 80 m lano, ale ne všichni ho vlastní. Dvě svázané padesátky taky podrží a ještě si užijete ekvilibristiky s uzlem uprostřed.

Tahle super lezba nás dostala. Dolezl jsem asi do 50m a už jsem nebyl schopnej ani zvednout ruku, natož založit či zaseknout zbraň. Došel mi kyslík.

Rada na závěr: prošlápněte si nad ledem napříč svahem stopu, která zachytí neustále se sypající krupičku sněhu.

Všem Vám přeju na příští rok chuť se vydat právě na tyhle ledy. Nikdo nebudete litovat. Spousta informací se dá najít na www.bergsteigen.at (eisklettern – Niederoesterreich).

Zdar v ledovém království!!

ŠUŠKÁ SE...

Ø Nic co by stálo za to, prohnat to bulvárem ...

STŘÍPKY

Oblíbená „zkratka“ podraží

DĚČÍN
ÚNOR 2002

Procházka po mostní konstrukci přes řeku Labe zřejmě podraží. Tato oblíbená „zkratka“ bývá občas využívána i horolezci např. při návratu z různých osvěžoven. Současná taxa za promenádu po mostním oblouku byla 1.000,- Kč. (Nikdy jsme však neslyšeli, že by se nějaký lezec nechal při této libůstce odchytit.) Nyní, kdo se lapit nechá, zaplatí i náklady za výjezd hasičů, policie či záchranné služby. Dobře mu tak.

-jch-

LUKOSTŘelec – nová věž v Labáku

DĚČÍN, LABSKÉ ÚDOLÍ
BŘEZEN 2002

Na cestě z Labské Stráně od Belvederu k převozu Dolní Žleb v první zatáčce do leva se opírá mohutná borovice o údolní stěnu nové věže a klene se nad ní jako luk. Tak vznikl název Lukostřelec pro věž, kterou uvedli do provozu Petr Zippich Štěpán a Ivan Náhlík.

-pš-

VRCHOLKY.CZ v novém hávu

DĚČÍN, INET
BŘEZEN 2002

Snastupujícím jarem se i VRCHOLKY.CZ převlékly do nového kabátu. Zcela se změnila úvodní stránka, nyní je přehlednější a atraktivnější. Přímo na titulní stránce je krátký přehled o posledních změnách a stručné statistiky. Nedávno zavedený Horolezecký deník už našel své příznivce a stále uživatele a nyní čítá přes 160 zaznamenaných výstupů. Žhavou novinkou je zasílání emailových zpráv na vyžádání. Registrovaný uživatel si může nastavit ve svém profilu, zdali si přeje být informován o zavedení nové cesty, o založení nového diskusního tématu či příspěvku nebo o pořízení nového veřejného záznamu do Horolezeckého deníku.

Co uživatelé asi nejvíce ocení je nyní již téměř kompletní elektronický průvodce všech oblastí Labských pískovců. V průvodci schází pouze oblasti Ostrov, Tisá a Rájec. Celkový počet věží se přiblížil tisícovce a cest je bezmála 6000. Posledními přírůstky v průvodci jsou zpracované oblasti Levý břeh Labe, Kyjov a Anglický parčík. U stále většího počtu věží se objevují fotografie hlavně díky pomoci některých lezců. V poslední době přispěli svými fotografiemi Standa Eminger a Honza Vorel. Levý břeh Labe obsahuje kompletní plánek věží a mapku celé oblasti. Stránky mají v současné době přes 150 registrovaných uživatelů a přes 1500 návštěv, z toho velká část v letošním roce. Jakékoli připomínky a náměty rádi uvítáme na adrese webmaster@vrcholkycz nebo na odkazu na správce přímo na stránkách.

Vlasta Domes, Vladislav Prcek Nehasil a maskot Bohouš

KRÁTCE Z „DOMOVA“

Martin Štěrba ve Francii.

Za teplým jižním sluncem se do Francie vypravil Martin Štěrba z Opavy. Kromě lezení a odpočinku zde hodlá načerpat i inspiraci pro článek do CAO News.

Buky a Kýsa píší z pracovního pobytu v NSR.

Pavel Kýsa Bechyně a Pavel Buky Henke odjeli na práce do sousedního Německa. Moc zpráv od nich zatím nemáme, naposledy poslal Kýsa následující SMS: **Zítřka jedem líz na vápno. V práci je makačka. Celých 9 hodin se nezastavíme. Zatím to zvládáme v pohodě. Počasí nám přeje. Pavel (H) nejí, ale žere. K & P, 9.3.2002 v 17:32 hod...**

Děčínská horolezci čestnými členy ČHS!

Opravdu dobrou zprávu nám zaslal Vláda Prcek Nehasil. Český horolezecký svaz schválil čestné členství pro **Karla Krombholze, Ladislava Rysku a Helmuta Weigla** z Děčína. Z informace máme opravdovou radost a pánům horolezcům gratulujeme!!

Pítr Laštovička zavítal do Jetřichovic.

V polovině března opustil Pítr Laštovička ml. „rodný“ Labák a zavítal na skok do Jetřichovic. Skály už pěkně oschly, a tak bylo potřeba provést průzkum, co je v oblasti nového...

Na návštěvě u Karla Krombholze.

Karla Krombholze navštívili v jeho bytě v Děčíně Starém městě Pavel Pavouk Černý a Jiří Chára. Přišli vrátit zapůjčené fotografie k připravovanému rozhovoru a Pavouk Karlovi přinesl nového průvodce po Labáku. Povídal se o všem možném – o zvláštním Karlově vztahu k Děčínskému zámku, o vodním díle na Labi, o bombardování Děčína, kdy se Karel podruhé narodil a samozřejmě o lezení. Bylo toho na dlouhý článek – Karel vyprávět umí a hodně toho pamatuje. Byl to velice příjemný pooběd.

Karel Bělina řádí v Ostrově

Jako černá ruka řádí v těchto dnech v Ostrově Karel Bělina. Honza Hoblák jej požádal o pomoc při sepisování nově vzniklých cest pro připravovaného průvodce po Ostrově. Karel se pustil s vervou do nelehkého úkolu a při té příležitosti... Při té příležitosti si nemohl nevšimnout trestuhodně opomíjených bílých míst na pomyslné horolezecké mapě. V tuto chvíli má již seznam téměř dvou set nových (vlastních) cest! Může mi někdo vysvětlit, proč má přezdívku „Pískovcová fréza“?! **J**

Aconcagua

V prostorách restaurace BESEDA v Bělé proběhlo ve středu 20. března t.r. promítání diapositivů z úspěšné expedice Aconcagua 2002. Své snímky doprovodil vyprávěním sám autor Milan Myšík, který letos na vrchol Aconcagui vystoupil.

Co vyrazí ruce...

Rozedřené a zkrvavené ruce Michala Švajgla hovořily výmluvně o lezeckém dni s Karlem Bělinou v Ostrově. Takhle nehezky mu je „pokousala“ mrška údolní spára na Zadní rohovou věž. Ale ani zkušený spárař Karel nezůstal tentokrát bez šrámu...

Mirasův švih 2002

V sobotu 16. března se jel druhý ročník Mirasova švihu. Celkem 44 cyklistů a horolezců si tak připomnělo tragické utonutí kamaráda Mirka Effenbergera. Devadesátí kilometrová trasa vyjíždí vedla krásnými kouty Dubských skal a oproti ložiskému ročníku bylo tentokrát podstatně lepší počasí. Závěr akce proběhl opět v příjemném prostředí restaurace Na Novině v Benešově. Bezchybná organizace a poděkování všech zúčastněných padá na hlavu Milana Myšíka. Díky.

Zimní Babyzny

Horám zdar na věži se zajímavým názvem Babyzny (o původu názvu jsme již psali v CNS) vyfoukli v lednu Karlu Hofmanovi Přemek Miřijovský s Jindřiškou Řehákovou. Jak to okomentoval Přemek – bylo to poprvé, kdy se při výstupu na pískovcovou věž vůbec nedotkl skály. Bylo na ní tolik upěchovaného sněhu, že si chyty i stupy vytvářel zapíchnutím ruky či nohy do sněhu na libovolném místě...

Josef přišel mezi lezce

Mezi gratulanty k Uhrově šedesátce se v Dolním Žlebu k večeru objevil i Jan Josef Palivec. Přijel rovnou z práce, předal Jardovi dárek, potřásl mu pravicí a s chutí si zanotoval společně s Vencou Storzerem slavnou píseň „Koupím ti korkáče“...

Návštěvnost webových stránek vzrostla

Návštěvnost oddílových stránek výrazně vzrostla poté, co tam Jirka Kudrnáč umístil příspěvek Eiger on line. Podobně narostl počet návštěvníků na stránkách LEZCE. Jak nám řekl Jirka Sika, ve dnech, kdy kluci (Hroza, Horák) bojovali s nepřízní počasí v Harlinově stěně na Eigeru, zaznamenal až 500 čtenářů během jediného dne...

Nadšení z cesty do Egypta

Jindřiška Řeháková a Přemek Miřijovský se vrátili přímo nadšení z cesty do Egypta. Většinu času věnovali potápění v Rudém moři a focení podmořské fauny a flory. Přemek se také jeden den odhodlaně vydal pěšky přes poušť k horám na obzoru. Pro obrovské vedro (přestože se jednalo o nejméně chladnější měsíc) se musel po několika hodinách vrátit zpět na základnu. Z výpravy si tak kromě neobvyklého zážitku odnesl i několik puchýřů na nohách...

Adéla Myšíková ve skvělé formě

Adéla Myšíková se vrátila ve vynikající formě z cyklistického soustředění na Malorce, kde najezdila cca 1000 km. Že je opravdu v latí bylo vidět na Mirasově švihu, kdy si i při nejprudších stoupáních chtěla povídat se spolujezdci a ani se přitom nezadýchala...

Autostopem za lezením

Zdá se, že Honza Horáček Horák je k neutahání. Pozdě večer dorazil z neúspěšného pokusu o severní stěnu Eigeru a již ráno stál na startu Mirasova švihu. Najel ten den v sedle hodně přes 100 km. Jen chvilku si orazil a tentokrát autostopem vyrazil do slunné Itálie. Podle toho, že si nechal vytisknout cedulky ARCO, se po Eigeru chystá na poněkud teplejší stěny...

Horská koza

Drsné hororové drama z produkce C.A.O. Entertainment se konečně dočkalo další kopie. Ta první zůstala pořadatelům festivalu FEHO-HUPO v Praze, kde film získal před dvěma lety

první místo. Dost možná jím starší nové adepty lezení...

Zmizely vrcholové knihy

Ze čtyř vrcholů zmizely v březnu nové vrcholové knihy na Vrabinci. Necht' nenechavci ruce upadnou!! L

VÝROČÍ

DUBEN 2002

4. dubna	Jindřiška Řeháková
5. dubna	Dan Hölzl
	Adam Chára
10. dubna	Jan Bodlák
11. dubna	Adam Lošťák
12. dubna	Vladimír Jirkal
25. dubna	Jiří Kudrna Kudrnáč
26. dubna	Lenka Chárová

Všem oslavenčům blahopřejeme a přejeme hodně štěstí,
úspěchů a radosti...

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Zajímavá situace – poprvé za čtyři roky trvání CAO News se nám nepodařilo ani zdaleka do čísla vtěsnat všechny došlé příspěvky. A to dokonce ani kdybychom je podstatně krátili. Přidali jsme dvě stránky, vypustili některé pravidelné rubriky, ale stejně to nestačilo. V koši ovšem nic neskončí – už teď se můžete těšit na květnové číslo, kde se články objeví.

A bude (snad) opět co číst! J

Redakční rada CAO News.

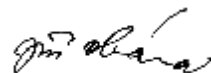
Jiří Chára, Jan Horák, Jiří Kudrnáč, Petr Štěpán

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

POZOR! - PŘÍŠTÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZE SE BUDE VZHLEDEM K SVÁTKŮM KONAT AŽ VE STŘEDU 15. KVĚTNA 2002!! V RESTAURACI ZA VĚTREM V DĚČÍNĚ ŠKRABKÁCH. ZAČÁTEK SCHŮZE JE OD 18:00 HOD.

PRO ČLENY REDAKČNÍ RADY CAO News OD 17:45 HOD. NA PROGRAMU BUDE PŘÍPRAVA ZÁJEZDU DO ALP, VYHODNOCENÍ PROBĚHLÝCH AKCÍ, LEZENÍ A MNOHO DALŠÍHO.

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

HorÁm zdar!